

Karen T's billeder rammer os direkte i hjertekulen. Som en af kun få danske kunstnere formår hun at gå lige i kødet på os og træffe os dér, hvor det gør mest ondt - eller hvor der er mest liv, for skønhed, grimhed, elskov, smerte og had er tilstede samtidigt i disse billeder, som har en førsproglig magi over sig. En kraft, der både har med æstetisk skønhedssans og en bevidst etisk stillingstagen at gøre.

Før hun går i gang med det konkrete maleri, har Karen T truffet nogle meget vitale valg. Valg, der viser, at hun har et sundt forhold til de kunsthistoriske mesterværker. Hun tager dem for det de er: kilder til evig inspiration, fordi de rammer noget universelt og almenmenneskeligt, der rækker langt ud over den konkrete tid de er skabt i. For Karen T's vedkommende drejer det sig om så væsensforskellige kunstnere som den grænseoverskridende og sublime Michelangelo, den nyklassicistiske Thorvaldsen og den kvindeligt symbolistiske Frida Kahlo. Karen T tager uden bæven fat på det konkrete kunstværk, hun genbruger i store træk kompositionen, men nyfortolker til gengæld fundstændigt farvevalget og penselføringen. Med de ekspressivt vredne former, de klare og mættende farver og den udtalte brug af dekorative virkemidler som arabesken, minder stilen om de to tyske kunstnergrupper fra årene lige før og omkring 1. verdenskrig, Die Brücke og Der Blaue Reiter, der igen var inspirerede af Edvard Munch.

Det er dog ikke som efterligner, men som åndsbeslægtet kunstner, at denne stilbetegnelse kan bruges på Karen T. Hun maler sådan, fordi det falder hende naturligt.

Som de tyske kunstnere og Munch bruger Karen T farven på en symbolsk og beskrivende måde. De blå og violette toner står for afmagt og kulde, de røde og gule farver for kærlighed og overskud, de grønne bruges til at harmonisere mellem disse og det hele indgår i rigt nuancerede kompositioner af stor følelsesmæssig spændvidde suppleres af den altid levende og mindst lige så væsentlige linjeføring, der seismisk registrerer det enkelt billedes udtryk. På denne måde genskabes og omformes Michelangelos kristne budskab fra højrenæssancens politisk ustabile Italien til moderne, eller rettere sagt, tidløse budskaber om og registreringer af skyld, tvivl, afmagt, håb og kærlighed.

Det sammen kan siges om det nærmeste, Karen T kommer et kunstnerisk og menneskeligt forbillede, den mexicanske kunstner Frida Kahlo. Uden på nogen måde at gøre Kahlo til en entydig heltindeskikkelse viser Karen T hende som et yderst sammensat, modigt, kæmpende, trodsigt og sårbart menneske. En kvindelig pioner i et mandsdomineret samfund. Måske er det disse to ord, stædig insisteren, der bedst karakteriserer Karen T's kunst. Stædig, insisteren og mod. For der skal mod til at arbejde så eksistentielt, som hun gør. Det er utvivlsomt derfor at Karen T rammer os mere end færdigprogramrede kunstnere. Hun kender livet. På godt og ondt.

Tom Jørgensen